

POSTANOWIENIE

Dnia 20 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziellewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 20 stycznia 2017 r.

sprawy **M. C.**

skazanego z art. 280 § 2 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 26 listopada 2015 r., sygn. akt II AKa (...)

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w N.

z dnia 12 czerwca 2015 r., sygn. akt II K (...),

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.**

UZASADNIENIE

Od skazującego wyroku Sądu Okręgowego w N. z dnia 12 czerwca 2015 r., sygn. akt II K (...), apelacje złożyli obrońcy M. C. – adw. T. B. i adw. M. B.. Ten ostatni obrońca w apelacji zarzucił:

- obrazę art. 393 § 3 k.p.k. poprzez odczytanie stenogramu zapisu z rozmowy pomiędzy N. K., a Ł. O., przy czym uchybienie to mogło mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia i stanowiło obejście zakazu dowodowego dotyczącego dokumentów prywatnych powstałych poza postępowaniem karnym, lecz dla celów postępowania,
- naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez błędną ocenę dowodów z zeznań P. K., N. K., S. Ś., wyjaśnień oskarżonych, a także zapisu rozmowy pomiędzy N. K., a Ł. O., a w konsekwencji,

- błędne ustalenie stanu faktycznego poprzez przyjęcie, że oskarżony dopuścił się zarzuconego mu czynu.

Po rozpoznaniu tych apelacji, Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 26 listopada 2015 r., sygn. akt II AKa (...):

- I. Zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:
 1. z opisu czynu przypisanego oskarżonemu wyeliminował sformułowanie: „przytrzymał T. S. od tyłu, a drugi uderzył tego pokrzywdzonego dwukrotnie siekierą w głowę powodując u niego obrażenia ciała w postaci stłuczenia głowy, rany tłuczonej okolicy ciemieniowej po stronie prawej oraz potylicy po stronie lewej, otwartego złamania czaszki po stronie prawej w okolicy ciemieniowej z wgłębieniem fragmentu kostnego, stłuczenia mózgu po stronie prawej, krwiaka podtwardówkowego po stronie prawej, porażenia nerwu twarzowego po stronie lewej, które to obrażenia stanowiły chorobę realnie zagrażającą życiu pokrzywdzonego, nadto”,
 2. z kwalifikacji prawnej przypisanego czynu wyeliminował sformułowanie: „w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.”,
 3. z podstawy wymiaru kary wyeliminował sformułowanie: „przy zastosowaniu art. 11 § 2 i § 3 k.k.”,
 4. orzeczoną wobec M. C. karę pozbawienia wolności obniżył do wymiaru czterech lat,
 5. uchylił ustęp II zaskarżonego wyroku.
- II. Utrzymał w mocy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie.
- III. Zwolnił M. C. od kosztów sądowych należnych za postępowanie odwoławcze.

Od wyżej wymienionego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...), kasację złożył adw. M. B. – obrońca skazanego M. C.. Zarzucił w niej rażące naruszenie art. 433 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez błędną ocenę dowodów z zeznań P. K., N. K., S. Ś., wyjaśnień oskarżonego, a także zapisu rozmowy pomiędzy N. K. a Ł. O.. Podnosząc ten zarzut wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w (...) do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Regionalnej w K. w pisemnej odpowiedzi na tę kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Należy podzielić stanowisko z pisemnej odpowiedzi na kasację, że Autor kasacji powielił jeden z zarzutów swojej apelacji. Należy jednak przypomnieć, iż w przedmiotowej sprawie Sąd Apelacyjny w (...) nie czynił własnych ustaleń, a jedynie przeprowadził, w aspekcie wniesionych apelacji, kontrolę sposobu dokonania ustaleń faktycznych przez Sąd Okręgowy w N.. Wbrew pogładowi Autora kasacji nie można w realiach sprawy przyjąć, że kontrola odwoławcza została dokonana przez Sąd Apelacyjny w (...) z naruszeniem wymogów o jakich mowa w art. 433 k.p.k. Trafnie bowiem wskazano w pisemnej odpowiedzi na kasację, iż cyt. „Tego rodzaju twierdzeniom skarżącego przeczy bowiem nawet samo tylko zestawienie treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku z treścią wywiedzionej przez obrońcę skazanego na jego rzecz apelacji od wyroku Sądu Okręgowego. Treść tejże apelacji i wyłącznie podniesione w niej zarzuty zostały należycie i starannie rozważone przez Sąd Apelacyjny. Do wszystkich podniesionych w apelacji kwestii Sąd Odwoławczy odniósł się w sposób wystarczający, uwzględniając zarówno treść przytoczonej w apelacji obrońcy argumentacji, jak też treść uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego. Ten ostatni dokument procesowy został sporządzony wyjątkowo starannie, co z pewnością, przy zawartości merytorycznej skargi odwoławczej i przytoczonych w niej przez obrońcę kwestii, określało także potrzebę zakresu odniesienia się do nich przez Sąd Apelacyjny.

Nie jest zatem prawdą, że Sąd Apelacyjny nie rozważył należycie wskazanych w zarzucie kasacji okoliczności. To, iż nie uczynił tego w sposób oczekiwany przez skarżącego nie dowodzi - co jawi się jako oczywiste - trafności tych twierdzeń.

Nie sposób nie dostrzec, że Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu swojego stanowiska odniósł się w sposób poprawny i rzeczowy do podniesionych w apelacji obydwu zresztą obrońców zarzutów i tym samym wywiązał się w sposób należyty

ze swojej funkcji kontrolnej zwłaszcza, że okoliczności, które należałoby uwzględnić z urzędu nie stwierdzono.

Z analizy uzasadnienia oraz sposobu sformułowania zarzutu kasacji w sposób oczywisty wynika, że jest to próba zaskarżenia kasacją w zasadzie wyłącznie wyroku Sądu I instancji, sprowadzająca się do kwestionowania poczynionych przez Sąd I instancji i w pełni zaakceptowanych przez Sąd Odwoławczy ustaleń faktycznych” (cytat ze strony 7 pisemnej odpowiedzi na kasację).

Sąd Najwyższy kierując się przedstawionymi motywami rozstrzygnął jak w postanowieniu.